

Republika Hrvatska
Županijski sud u Splitu
Split, Gundulićeva 29a

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Županijski sud u Splitu, u vijeću sastavljenom od sudaca ovoga suda Ankice Matić, kao predsjednice vijeća, te Dragice Samardžić, kao članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice i Vesne Kuzmičić, kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja 1/ Romana Čelića iz Brela, Breljanska cesta 21, ranije Brela, Stjepana Radića 21, OIB: 44217532121, pod 2/ Milenka Čelića iz Brela, Breljanska cesta 21, ranije Brela, Stjepana Radića 21, OIB: 99060712258 i pod 3/ Bore Čelića iz Brela, Breljanska cesta 21, ranije Brela, Stjepana Radića 21, OIB: 73304715186, svi zastupani po punomoćniku Jošku Maliću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Credo banka d.d. u stečaju, Split, Bihaćka 2, ranije Zrinjsko Frankopanska 58, OIB: 94141384086, kojeg zastupa stečajna upraviteljica Ankica Čenić, Split, Pupačićeva 1/3, OIB: 67541309757, a nju punomoćnica Marija Jerončić Mandić, odvjetnica u Splitu, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Općinskog suda u Makarskoj poslovni broj IP-667/19 od 18. ožujka 2020., u sjednici održanoj dana 18. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e

Prihvaća se žalba tuženika pa se preinačuje presuda Općinskog suda u Makarskoj poslovni broj IP-667/19 od 18. ožujka 2020. i sudi:

1. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Proglašava se da ovrha na ½ dijela čest.zgrd. 869 u prizemlju te u cijelosti na I. i II.katu iste čest.zgr. 869 ZU 1556 KO Brela nije dopuštena.“

2. Nalaže se tužiteljima da u roku od 15 dana naknade tuženiku parnični trošak u iznosu od 8.600,00 kuna.

Obrazloženje

Prvostupanjskom je presudom prihvaćen tužbeni zahtjev koji glasi:

„I/Proглашава se da ovrha na ½ dijela čest.zgrd. 869 u prizemlju te u cijelosti na I. i II.katu iste čest.zgr. 869 ZU 1556 KO Brela nije dopuštena.

Odlukom o troškovima postupka naloženo je tuženiku da naknadi tužiteljima troškove postupka u iznosu od 52.220,00 kuna.

Protiv navedene presude žali se tuženik zbog svih žalbenih razloga iz članka 353.st.1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07- odluka USRH, 84/08, 96/08 - odluka USRH, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 43/13, 89/14, 70/19 - dalje ZPP) s prijedlogom da se presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan, podredno da se ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba je osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za proglašenje nedopuštenom ovrhe na ½ dijela prizemlja, te u cijelosti na I. i II. katu čest.zgr. 869 z.u. 1556 k.o. Brela, koja je određena u predmetu prvostupanjskog suda posl.br. Ovr -102/99.

U postupku nije bilo prijeporno da se kod prvostupanjskog suda vodi ovršni postupak pod poslovnim brojem Ovr -102/99 po prijedlogu ovrhovoditelja Credo banka d.d. Split, sada u stečaju, protiv ovršenika Ante Čelića i Elke Hanne Čelić, roditelja ovdje tužitelja, radi iseljenja ovršenika i trećih osoba, te uklanjanja svih njihovih pokretnina sa nekretnine označene kao čest.zgr. 869 z.u. 1556 k.o. Brela.

Tužitelji su, kao treće osobe, temeljem odredbe članka 55. st.1. i članka 56.st.1. Ovršnog zakona («Narodne novine» broj 57/96, 29/99, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08 – u daljnjem tekstu: OZ) koji se, s obzirom, na vrijeme pokretanja ovršnog postupka (1999.) primjenjuje u konkretnom slučaju, pokrenuli predmetnu parnicu radi proglašenja navedene ovrhe nedopuštenom. U prigovoru izjavljenom protiv rješenja ovrsi prvostupanjskog suda posl.br. Ovr -102/99 od 7. travnja 1999. tužitelji su tvrdili da su suvlasnici za po 1/6 dijela prizemlja, te za po 1/3 stanova položenih na predmetnoj nekretnini.

Prema izričitoj zakonskoj odredbi iz članka 56. stavka 1. OZ-a treća osoba je dužna svojom tužbom obuhvatiti ovrhovoditelja i ovršenika te protiv njih zatražiti da se ovrha u odnosu na određeni predmet proglasi nedopuštenom. U tom smislu tuženici u izlučnoj parnici u vezi s tim zahtjevom imaju položaj nužnih suparničara, jer zakon nalaže da oni budu zajednički tuženi.

Oni su svakako jedinstveni suparničari jer se u odnosu na njih mora istaknuti isti zahtjev o kojemu sud ne bi mogao donijeti sadržajno različitu odluku – određena bi ovrha po prirodi stvari u odnosu na oba tuženika mogla biti proglašena ili nedopuštenom, ili bi zahtjev kojim bi se to tražilo u odnosu na obje stranke morao biti odbijen.

S obzirom na to da se stranke iz ovršnog postupka (tuženici) u slučaju izlučne tužbe smatraju kao jedna parnična stranka - ovršenici, to se prvostupanjska odluka može donijeti samo u odnosu na oba tuženika.

Stoga je prvostupanjski sud vodeći postupak po tužbi u kojoj je kao tuženik označen samo ovrhovoditelj iz ovršnog predmeta u kojemu je određena ovrha za koju se podnesenom tužbom traži proglašenje ovrhe nedopuštenom, a nisu označeni i ovršenici kao druga stranka u ovršnom postupku, i donoseći odluku samo u odnosu na jednog tuženika – ovrhovoditelja iz ovršnog predmeta, postupio protivno citiranoj zakonskoj odredbi, na što ovršenik osnovano ukazuje u žalbi.

Međutim, zbog zabrane dvostrukog ukidanja prvostupanjske presude propisane odredbom članka 366.a st.1. ZPP-a, navedenu bitnu povredu nije moguće otkloniti ukidanjem pobijane presude, niti je ovaj propust tužitelja glede pravilnog označavanja tuženika u ovom postupku moguće otkloniti primjenom odredbi članka 373.a do 373.c ZPP-a.

Prvostupanjski je sud po provedenom postupku prihvatio tužbeni zahtjev jer je smatrao osnovanim prigovor tužitelja da Credo banka d.d., kao pravni prednik sadašnjeg tuženika Credo banka d.d. u stečaju nije aktivno legitimirana za vođenje ovršnog postupka, budući da je temeljem Ugovora o prodaji od 6.prosinca 2004. pravo vlasništva predmetne nekretnine uknjiženo u korist tvrtke Bobis d.d. Split. Ujedno je sud prvog stupnja smatrao da je osnovan prigovor tužitelja da bi im provođenjem predmetne ovrhe bilo povrijeđeno pravo na dom.

Iznesena pravna stajališta prvostupanjskog suda nisu pravilna.

Naime, s pravom tuženik tvrdi da se u okviru parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom može raspravljati samo o onim prigovorima zbog kojih je treća osoba upućena na parnicu. Kako su tužitelji kao treće osobe upućene u parnicu radi dokazivanja da su suvlasnici predmetne nekretnine, te kako u ovršnom postupku nisu isticali prigovor nedostatka aktivne legitimacije ovrhovoditelja za vođenje ovršnog postupka, to takav prigovor nisu ovlašteni isticati u ovoj parnici.

Nadalje, pogrešan je zaključak prvostupanjskog suda da bi provođenjem predmetne ovrhe tužiteljima bilo povrijeđeno pravo na poštivanje doma propisano odredbom članka 34.st.1. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 56/90, 135/97, 8/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 5/14, dalje: Ustav), te članka 8. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Narodne novine“, MU broj 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06 i 2/10; dalje: Konvencija).

Odredbom članka 8. Konvencije određeno je u stavku 1. da svatko ima pravo na

poštovanje svoga privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja, dok je odredbom članka 34. stavak 1. Ustava propisano pravo na nepovredivost doma kao jedno od temeljnih ljudskih prava i sloboda.

Međutim, zaštita prava na dom nije apsolutna ni neupitna, jer ograničenje tog prava mora zadovoljiti određene kriterije - materijalnopravne i procesnopravne, sadržane u tzv. testu razmjernosti, budući da na drugoj strani suprotstavljenoj prigovoru, postoji u pravilu interes vlasnika iz osnove prava vlasništva zaštićenog Ustavom (članak 48. Ustava), pri čemu je na onome koji je istakao prigovor prava na dom teret dokazivanja da se navedena odluka tiče njegovog doma i da je došlo do miješanja u njegovo pravo na dom, dok je u odnosu na pitanja da li je miješanje usmjereno na postizanje legitimnog cilja i da li je prisilno iseljenje nužno u demokratskom društvu, teret dokaza na suprotnoj strani (tako i u Zaključcima sa sastanka predsjednika Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske s predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova Republike Hrvatske održanog 16. i 17. rujna 2015. u Šibeniku)

Nije prijemno da je ovršni postupak koji se kod suda prvog stupnja vodi pod poslovnim brojem Ovr-102/99 pokrenut temeljem Sporazuma o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva sklopljenim 9. lipnja 1997. između ovrhovoditelja Credo banka d.d Split i dužnika "Podrum" d.o.o. Brela, te trećih dužnika-ovršenika Ante Ćelića i Elke Hanne Ćelić, da su tim Sporazumom treći dužnici-ovršenici pristali da se radi osiguranja tražbine ovrhovoditelja u iznosu od 2.000.000,00 kuna sa pripadajućim kamatama i ostalim troškovima izvrši prijenos prava vlasništva nekretnine označene kao čest.zgr. 869 ZU 1556 KO Brela na ovrhovoditelja, da su točkom VI tog Sporazuma stranke ugovorile da isti ima snagu ovršne isprave, da su ovršenici ovlastili ovrhovoditelja da nakon dospijeca bilo koje od osiguranih tražbina može provesti prisilnu ovrhu radi predaje označene nekretnine u posjed ovrhovoditelju, da su osigurane tražbine u međuvremenu dospjele u cijelosti, što da je klauzulom ovršnosti potvrdio javni bilježnik dana 16. veljače 1998., da je prvostupanjski sud temeljem navedene ovršne isprave, po prijedlogu ovrhovoditelja donio rješenje o ovrši poslovni broj Ovr-102/99 od 0.travnja 1999. kojim je odredio ovrhu udaljenjem ovršenika i trećih osoba i uklanjanjem njihovih pokretnih stvari sa čest.zgr. iz ZU 1556 KO Brela, te predajom iste u posjed ovrhovoditelju uz ovrhu pljenidbom pokretnih stvari ovršenika radi namirenja troškova postupka.

Iz naprijed navedenog proizlazi da su roditelji tužitelja Ante Ćelić i Elke Hanne Ćelić kao treće osobe i fiducijarni dužnici dobrovoljno koristili svoju nekretninu, odnosno svoj dom, kao osiguranje za kredit, te su dobrovoljno pristali da se radi osiguranja tražbine banke prenese vlasništvo te nekretnine na banku kao davatelja kredita. Roditelji tužitelja su izričito pristali da ukoliko osigurane tražbine po dospijecu ne budu podmirene banka može temeljem Sporazuma neposredno provesti prisilnu ovrhu radi predaje predmetne nekretnine u posjed banci.

Dug je bio značajan, odnosno veći od 2.000.000,00 kuna, a rizik svojstven posuđivanju tako visokog iznosa je taj da ga dužnik možda neće biti u mogućnosti otplatiti. Roditelji tužitelja kao fiducijarni dužnici izričito su pristali preuzeti takav rizik.

Kako roditelji tužitelja Ante Ćelić i Elke Hanne Ćelić nisu osporili predmetni Sporazum o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva, to podrazumijeva da su

slobodnom voljom sklopili taj sporazum i slobodnom voljom odredili da se kredit osigurava prijenosom vlasništva njihove nekretnine na banku. Stoga su roditelji tužitelja morali biti svjesni da će banka po dospijeću svoje tražbine, kao vlasnica te nekretnine zatražiti predaju posjeda nekretnine, odnosno iseljenje ovršenika i članova njihove obitelji iz te nekretnine, kako je to i određeno rješenjem o ovrši.

Iseljenje ovršenika, kao i trećih osoba (ovdje tužitelja) je posljedica neispunjavanja ugovornih obveza ovršenika. Štoviše, to je posljedica na koju su ovršenici izričito pristali. Stoga se može zaključiti da su ovršenici-roditelji tužitelja pristali i prihvatili da se plaćanje njihovih nepodmirenih dugova izvrši prijenosom vlasništva nekretnine, te posljedično tome iseljenjem ovršenika i trećih osoba iz te nekretnine i predajom posjeda ovrhovoditelju.

Kako tužitelji tijekom postupka ničim nisu dokazali da su stekli (su)vlasništvo predmetne nekretnine, odnosno da se nalaze u posjedu navedene nekretnine temeljem valjanog pravnog osnova, to tužiteljima, suprotno shvaćanju prvostupanjskog suda, provođenjem ovrhe ne bi bilo povrijeđeno pravo na dom.

Stoga je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je prihvatio tužbeni zahtjev.

Slijedom naprijed iznesenog trebalo je na temelju odredbe članka 373.toč.3. ZPP-a preinačiti pobijanu prvostupanjsku presudu i odlučiti kao u izreci.

Budući da je prvostupanjska presuda preinačena to je temeljem odredbe članka 166. st. 2. ZPP-a trebalo preinačiti i odluku o troškovima postupka.

S obzirom da se tužbeni zahtjev u ovom postupku ne odnosi na novčanu svotu, za određivanje vrijednosti predmeta spora u smislu odredbe članka 40. st. 2. ZPP mjerodavna je vrijednost predmeta spora naznačena u tužbi.

Prema odredbi članka 40. st. 4. ZPP-a ako se nakon upuštanja tuženika u raspravljanje o glavnoj stvari utvrdi da je tužitelj propustio naznačiti vrijednost predmeta spora, sud prvog stupnja će brzo i na prikladan način, nakon što strankama omogućiti da se o tome izjasne odrediti vrijednost predmeta spora rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba. Sukladno odredbi članka 40. st. 5. ZPP-a ako prvostupanjski sud u slučaju iz stavka 4. ovog članka ne utvrdi vrijednost predmeta spora na način određen u tom stavku najkasnije do zaključenja glavne rasprave, smatrat će se da je vrijednost predmeta spora 50.000,00 kuna.

Tužitelj u tužbi nije naznačio vrijednost predmeta spora. S obzirom na tu okolnost, a u skladu s citiranom odredbom stavka 4. članka. 40. ZPP-a, vrijednost predmeta spora trebao je rješenjem odrediti prvostupanjski sud. Međutim, prvostupanjski sud do zaključenja glavne rasprave vrijednost predmeta spora nije odredio rješenjem tako da se prema odredbi članka 40. st.5. ZPP-a smatra da je vrijednost predmeta spora u konkretnom slučaju 50.000,00 kuna.

Tuženiku s obzirom na navedenu vrijednost predmeta spora na ime troškova

prvostupanjskog postupka pripada: za zastupanje na ročištu od 27.10.2016. temeljem Tbr. 9. toč.2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje Tarifa) 50 bodova, za zastupanje na ročištima od 22.2.2017., 18.01.2018. i 11.4.2019. temeljem Tbr.9.toč.1. Tarife po 100 bodova, te za sastav žalbe protiv prvostupanjske presude od 5.11.2007. temeljem Tbr.10. toč.1. Tarife 125 bodova, odnosno sveukupno 475 bodova, što uvećano za vrijednost boda od 10,00 kuna i pripadajući PDV od 25% iznosi 5.937,50 kuna. Tuženiku nije priznat trošak sastava ostalih podnesaka, jer taj trošak nije bio potreban za vođenje ove parnice u smislu odredbe članka 155. st. 1. ZPP-a. Tuženiku nije priznat niti trošak pristojbe odgovora na tužbu jer u spisu ne prileži dokaz da je tuženik taj trošak platio.

Tuženiku na ime troškova drugostupanjskog postupka koji se odnosi na sastav žalbe protiv presude, te na pristojbu žalbe protiv presude pripada ukupno 2.662,50 kuna, tako da sveukupni trošak tuženika koji su mu tužitelji dužni naknaditi iznosi 8.600,00 kuna, kako je to i navedeno u izreci.

U Splitu 18. ožujka 2021.

PREDSJEDNICA VIJEĆA:
Ankica Matić

Broj zapisa: **eb2f8-de1f4**

Kontrolni broj: **0092d-a9ca4-99311**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=ANKICA MATIĆ, L=SPLIT, O=ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.